

Đề bài

Trong vai Lạc Long Quân,
hãy kể lại câu chuyện

*Con Rồng,
cháu Tiên*

Bài làm

Ngày ấy, đất nước ta còn hoang sơ lắm. Chưa có con người đông đúc như bây giờ, chỉ có các vị thần tiên cai quản đất đai, trông coi mọi việc. Bà Nữ Oa lo việc chống trời, Thần Nông trông lúa, Thần Núi vun đất thành núi đồi, Thần Sông lo việc tưới tiêu... Bởi thế nên dân gian mới có câu hát:

Ông tát bể

Ông kẻ sao

Ông đào núi

Ông xây rú (núi)...

Các vị thần trên trời và các vị thần dưới nước cũng không xa cách như bây giờ mà thường xuyên qua lại, thăm hỏi lẫn nhau.

Lúc bấy giờ ta cũng còn rất trẻ, chỉ vừa mười tám đôi mươi. Lòng khao khát khám phá thế giới, ta thường xin phép Đức Long Vương (cha ta) lên trần gian ngoạn du sơn thủy. Cảnh đẹp cùng bao hoa thơm trái ngọt chốn trần gian làm ta say mê, nhiều khi quên cả đường về. Cha ta nhiều lần phải cho người lên tìm. Không ít lần Người đã trách mắng nhưng ta khó lòng xa cách hẳn được chốn trần gian đẹp như vậy.

Một lần ta vui chân đi quá lên thượng nguồn, bỗng bắt gặp một người con gái đẹp tuyệt trần đang đi dạo giữa bầy tiên nữ. Hỏi ra mới biết nàng tên là Âu Cơ, con gái út của vị Thần Nông trên trời chuyên lo việc trông cây. Nàng cũng như ta, vô cùng thích thú trước cảnh đẹp chốn trần gian. Mến cảnh mến người, ta và nàng chung nhau thề nguyện chung thủy, lấy sợi chỉ đỏ buộc hai cổ tay để làm lễ xe tơ kết tóc.

Chẳng bao lâu sau, Âu Cơ có mang. Đủ ngày đủ tháng nàng sinh ra một cái bọc, trong có một trăm trứng, sau đó một trăm trứng lại nở ra một trăm người con dung mạo đẹp đẽ, tính nết vừa mạnh mẽ vừa hiền hòa. Chúng ta vô cùng mừng rỡ.

Mãi vui hạnh phúc, ta quên mất mình còn một vương quốc dưới thủy cung. Đã lâu ta không về dưới ấy, chắc cha ta mong ta lắm. Ta đang định về ít ngày rồi quay lên thì có sứ giả lên báo gấp: cha ta đang ốm nặng, có lẽ không qua khỏi, ta phải về ngay để gánh lấy trọng trách lớn lao.

Biết giờ phút chia tay đã điểm, ta bèn gọi các con lại, sau đó nói với Âu Cơ rằng:

– Âu Cơ nàng ơi! Ta và nàng gắn bó bấy nay, thời gian tuy chưa nhiều những nghĩa tình thì nước ở dòng sông này đã có chảy đến một nghìn năm cũng không sánh nổi. Nay ta vì đại sự mà phải trở về. Hơn nữa, ta là giống Rồng, nàng là sống Tiên, sống với nhau suốt đời kể cũng không thể được. Vậy ta sẽ đem năm mươi con xuống miền biển xa, để lại cho nàng năm mươi đứa. Nàng hãy cùng các con cai quản rừng núi. Nếu có chuyện gì thì báo cho nhau biết, anh em trong nhà phải hỗ trợ nhau.

Nói rồi ta đem năm mươi người con xuống vùng đồng bằng ven biển. Sau khi dạy các con cách đắp đê ngăn mặn, trồng cây, đánh cá... ta về cai quản thế giới dưới Long cung.

Dù xa cách nhưng ta vẫn biết, sau khi ta ra đi, Âu Cơ đã cử con trưởng lên làm vua, hiệu là Hùng Vương, đóng đô ở đất Phong Châu, lại đặt tên nước là Văn Lang. Nàng chia những người con còn lại đi trấn giữ các nơi, lập thành các tộc người như Tày, Nùng, Thái, Mèo, Lô Lô...

Thế đấy các cháu ạ. Dòng dõi người Việt là dòng dõi Rồng Tiên, các cháu đừng bao giờ quên nguồn gốc tổ tiên cao quý của mình.